

mange voldgiftssager. Den igangværende koncentration i de store advokatfirmaer giver ham ikke anledning til at ændre denne vurdering.

7. Højesteretspræsidenten finder ikke, at dommerses varetagelse af bijob har haft negativ indflydelse på arbejdet i Højesteret. Dette begrundes med, at sagstilgangen har været jævnt stigende i perioden 1991-1999. Dette gælder også for de civile ankesager, som arbejdsmæssigt er de tungeste. Også antallet af truffne afgørelser i de civile ankesager er steget gennemsnitligt gennem de seneste 8 år. Fra 1998 til 1999 var stigningen 19%.

8. Det er Højesteretspræsidentens vurdering ud fra sin erfaring fra arbejdet i Højesteret, at der ikke ved omlægning af arbejdet kan opnås en væsentlig forøgelse af produktiviteten, da dette vil indebære en betydelig risiko for kvaliteten af arbejdet. Højesteret træffer som sidste instans afgørelser i ofte komplicerede og betydningsfulde sager. Derfor sætter grundlæggende retssikkerhedsmæssige hensyn grænser for mulighederne for produktivitetsforøgelser. Der kan dog ikke gives nogen nærmere »dokumentation« for dette.

9. Efter Højesteretspræsidentens opfattelse giver indberetningerne ikke grundlag for et generelt forbud mod, at dommerne har bibeskæftigelse. Højesteretspræsidenten er endvidere af den opfattelse, at indberetningsordningen har tjent sit formål ved at give offentligheden indsigt i dommernes bibeskæftigelse.

IV. Højesteretsdommernes initiativer

10. Højesteretspræsidenten finder således ikke, at nogen af højesteretsdommerne er inhabile, at bijobbene har haft negativ indflydelse på dommernes varetagelse af arbejdet i Højesteret, eller at det er muligt at forøge produktiviteten.

Højesterets dommere er opmærksomme på, at den kritik, der har været i forbindelse med offentlighørelsen af indberetningerne, vil kunne have skadelige virkninger for Højesterets omdømme. Højesterets dommere vil derfor tage en række initiativer med henblik på, at en række af de bijob, der i dag varetages af højesteretsdommere, overføres til dommere i landsretterne og byretterne, og at de resterende bijob fordeles mere jævnt. Højesterets præsident nævner følgende initiativer:

– Når et hverv som dommer i Arbejdsretten bliver ledigt, vil højesteretsdommerne søge ud-

virket, at andre end højesteretsdommere inkluderes i kredsen af dommere i Arbejdsretten. Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening har i marts 2000 givet udtryk for, at Arbejdsrettens formandskab også fremover udgøres af dommere i Højesteret, for at Arbejdsrettens position og omdømme på arbejdsmarkedet ikke svækkes. Hovedorganisationerne håber på Højesterets forståelse herfor og er indstillet på en drøftelse herom, såfremt det ønskes fra Højesterets side. Højesteretspræsidenten har oplyst, at spørgsmålet vil blive taget op, når der bliver en stilling ledig i Arbejdsretten.

– Ved andre offentlige hverv vil man hver gang overveje, om hvervet nødvendigvis bør varetages af en højesteretsdommer.

– Tilsvarende overvejelser vil blive anvendt ved offentlige godkendte private klagenævn.

– Hvervet som opmand i faglige voldgifter er fordelt mellem en lang række dommere, herunder 10 højesteretsdommere. Højesteretsdommerne vil gerne medvirke til en ordning, hvorved antallet af voldgiftssager, der samles hos den enkelte dommer, ikke bliver for stort.

– Højesteret har i marts 2000 foreslået Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed at udvide antallet af suppleanter, samt at disse udpeges blandt dommere fra andre retter end Højesteret. Voldgiftsnævnet har svaret, at man er indstillet på at udvide antallet af suppleanter med 4. Voldgiftsnævnet har anmodet By- og Boligministeriet om, at Statutten for Voldgiftsnævnet blev ændret så at antallet af suppleanter blev øget fra 7 til 11, hvilket By- og Boligministeriet har godkendt i maj 2000.

– Højesteret vil drøfte med Advokatrådet og andre, om der er mulighed for, at hvervet som formand i de almindelige voldgiftssager fordeles mellem flere dommere.

– Højesteret vil undersøge mulighederne for, at der i videre omfang end tidligere lægges vægt på antallet af anvendte timer ved beregning af honorarer i voldgiftssager.

11. Højesteretspræsidenten anfører, at det i den offentlige debat har været fremført, at det principielt mest korrekte var, at højesteretsdommerne mod en passende lønforhøjelse ikke havde bibeskæftigelse eller i hvert fald ikke i privat regi. Højesteret vil ikke på forhånd være afvisende for tanken om en mere grundlæggende re-